

Η Νέα Υόρκη δεν είναι μέρος για ένα σκύλο

Jeff MacGregor

Ο Μίχαν λέει, Βάλε ένα ακόμα. Θα μπορούσε να ήταν ένας ψαράς αφρόψαρων στα ρηχά μιας λίμνης με κείνα τα ξεθωριασμένα απ' τον ήλιο μάτια του ή ο αρχηγός της Πυροσβεστικής μιας μικρής πόλης πάντα συνοφρυωμένος. Αντί γι' αυτό είναι ένας μπάρμαν. Το χαμόγελό του σαν ενός Έλληνα δισεκατομμυριούχου. Λίγο μεγαλούτσικος, ίσως στα εξήντα. Αλλά έχει ακόμα πάνω του κάτι ανοιξιάτικο, λες και ανεβαίνει τα σκαλιά ενός δικαστικού μεγάρου για να τον παρασημοφορήσουν. Διαφωτιστικός, αυτός είναι ο Μίχαν, φάτσα ηλιοκαμένη που θυμίζει σέλα καουμπόη. Ο Μίχαν λέει να πιάσεις με το δάχτυλο στην κοιλιά το πεπόνι για να δεις αν είναι γινωμένο και να δίνεις στα χοντρά κορίτσια ακόμα μια ευκαιρία.

Ο Μίχαν λέει βγες έξω και τρέξε στα λιβάδια και διάσχισε τα ρυάκια. Κάτσε λίγο στον ήλιο. Ή πήγαινε σ' ένα κλαμπ στο Αλγέρι και κάτσε κει με το κοστούμι σου από δέρμα καρχαρία μέχρι να μάθεις πώς να παίζεις το τρομπόνι ή να χτυπάς τα τύμπανα όπως ο Τζιν Κρούπα. Λέει, βεβαιώσου ότι έδωσες καλό πουρμπουάρ στη σερβιτόρα.

Ο Μίχαν λέει, Βάλε ένα ακόμα.

Ο Μίχαν λέει σκότωσε όσους σπουδάζουν κινηματογράφο. Κι ακόμα, μιας και είσαι προς τα κει, κι εκείνους που σπουδάζουν θέατρο. Ανάθρεψε μερικούς λυρικούς ποιητές. Ο Μίχαν λέει να είσαι καλός με τη μάνα σου. Να τη βοηθάς. Εξήγησέ της το VCR άλλη μια φορά και μην της αντιμιλάς. Ο Μίχαν λέει αυτές οι φροντίδες του μπαρ –το γυάλισμα, η ιρλανδέζικη προφορά, το ψιθύρισμα, το λίκνισμα, η παραφορά– αυτό το χοντρό κούτσουρο για κεφάλι γυρισμένο προς το μέρος σου που γέρνει προς τη μια πλευρά.

Ο Μίχαν λέει ότι η πιο καλή στιγμή στον κόσμο είναι όταν αγκομαχάς για να βγεις έξω απ' το σταθμό του Μετρό της Γιούνιον Σκουέαρ σε ώρα αιχμής για να δεις πάλι το γαμιόλη τον ουρανό. Ο Μίχαν λέει η Νέα Υόρκη δεν είναι μέρος για ένα σκύλο.

Ο Μίχαν λέει, Βάλε ακόμα ένα.

Βγάλε το κεφάλι σου από τα χέρια σου και ζήσε, λέει ο Μίχαν. Το πιο περίπλοκο πράγμα στον κόσμο είναι να ζήσεις μιαν απλή ζωή, οπότε, το καλύτερο που σου θέλω, βάλε μπρος. Και πάντα να φοράς γραβάτα σε κηδεία.

Ο Μίχαν λέει ο χορός ποτέ δεν πόνεσε κανέναν. Μη γίνεσαι τσιγκούνης όταν πρόκειται ν' αλλάξεις τα λάδια ή να γράψεις ερωτικές επιστολές. Ο Μίχαν λέει ότι η

μεγαλύτερη χαρά για έναν άντρα που πάτησε τα πενήντα είναι να βρεθεί σ' ένα διάδρομο ενός καταστήματος παιχνιδιών. Ο Μίχαν λέει πρόσεχε τις σκιές που σε ακολουθούν στο πεζοδρόμιο γιατί οι καριόληδες περιμένουν να σε σκοτώσουν.

Ο Μίχαν λέει, Μόνο ένα ακόμα.

Ο Μίχαν λέει ότι ο Μπετόβεν απέδειξε ότι δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ θανάτου και χαράς. Ο Μίχαν λέει ότι το καλύτερο γαμήσι που θα κάνεις ποτέ είναι με γυναίκα που είναι ντυμένη μασκαράς. Ο Μίχαν λέει ότι η επιτυχία είναι μια απλή στιγμή, ένα διακριτό σημείο στον γραφικό πίνακα όπου συναντώνται η πίστη και ο σκοπός. Μια πεπερασμένη και ανυπολόγιστη εξαίρεση. Αλλά η αποτυχία είναι μια εξέλιξη.

Ο Μίχαν λέει – ένα μακρύ, αργό, προς τα νότια τόξο παρακμιακών προθέσεων, τετραγωνισμένο ξανά και ξανά απ' την αναμονή και το άτοπο. Ο Μίχαν λέει αυτές είναι οι βαλλιστικές της λύπης, επαναλαμβανόμενες στο άπειρο και αποφασιστικά αμετάβλητες, παρακολουθώντας ένα κομψό μονοπάτι μαύρης μελάνης, άτονο, μέχρι τον πάτο της σελίδας. Ο Μίχαν λέει ότι το καλοκαίρι είναι σκέτη κόλαση για τις αλλεργίες του.

Ο Μίχαν λέει, Το τελευταίο.

Ο Μίχαν λέει πήγαινε σε μια κλινική για εκτρώσεις ένα Σάββατο απόγευμα και κράτησε κάποιες το χέρι, οποιασδήποτε το χέρι. Ο Μίχαν λέει μείνε μακριά απ' την υψηλή τεχνολογία μέχρι να κουλάρουν λίγο τα πράγματα.

Ο Μίχαν λέει εκείνες οι μέρες που χασομερούσες στο δρόμο και συνάντησες ένα ζευγάρι καστανά μάτια ή πράσινα μάτια που σου επέστρεψαν την αγάπη από ένα αγγελικό πρόσωπο και αναρωτιόσουν αν είναι τα κατάλληλα, τα καλύτερα, τα μοναδικά... ναι, είχες δίκιο, εκείνη ήταν και είναι μια λύπη, αλλά έχασες την ευκαιρία σου πριν από ένα εκατομμύριο βήματα.

Ο Μίχαν λέει, Ήρθε η ώρα, κύριοι.

Ο Μίχαν λέει, Πήγαινε σπίτι, πηγαίνετε σπίτι. Έγιναν όλα, τέλειωσαν, φαντάσου τον εαυτό σου να σηκώνεται. Φαντάσου πάλι ότι αγκομαχάς προς τα πάνω, πάνω και έξω από το Μετρό, πάνω και έξω από το πνιγηρό και πνιγμένο έδαφος, αναρριχάσαι στον καθαρό τρούλο του ουρανού, αναρριχώμενος προς τα πάνω μέσα στο σκοτάδι, πάνω στον καθάριο, καθαρό ουρανό, μέχρι που είσαι εντελώς μόνος και στέκεσαι έτοιμος κάτω από τον μαύρο ποταμό του ουρανού και το μακρύ, κρύο κοπάδι των αστεριών.

Και ο Μίχαν λέει, Πήγαινε σπίτι. (δε)

Φωτογραφία: Frank Ockenfels 3

Μετάφραση Ευτυχία Τροϊανότου